Intiaaninaisen mies

Romaani kunniasta, uhrauksista ja rakkaudesta Amerikan uudisraivaajaseudulla

kirjoittanut Julie Opp Faversham ja Edwin Milton Royle

Tekijänoikeudet

Intiaaninaisen mies

© 2026 Library of Alexandria.

Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän painoksen alkuperäisen toimituksellisen aineiston, muokkausten, järjestelyn ja ulkoasun tekijänoikeudet omistaa Library of Alexandria. Mitään näiden suojattujen osien osaa ei saa jäljentää, tallentaa tiedonhakujärjestelmään eikä välittää missään muodossa tai millään tavoin ilman Library of Alexandrian etukäteen antamaa kirjallista lupaa, ellei sovellettava laki sitä salli.

Julkaisija: Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto.....2
Omistus.....6
Koti.....7
Luku 1.....8
Luku 2.....17
Luku 3.....25
Luku 4.....34
Luku 5.....40
Luku 6.....44
Luku 7.....51
Luku 8.....62
Luku 9.....73
Luku 10.....81
Luku 11.....88
Luku 12.....98
Luku 13.....105
Luku 14.....109
Luku 15.....122
Luku 16.....136
Luku 17.....145
Luku 18.....152
Luku 19.....156

Luku 20.....164
Luku 21.....169
Luku 22.....176
Luku 23.....184
Luku 24.....192
Luku 25.....199
Luku 26.....206
Luku 27.....213
Luku 28.....216

ESIPUHE
VIESTI LUKIJALLE

Ihmiskunnan historian suurimman kirjaston rakentaminen uudelleen

Tuhansia vuosia sitten Aleksandrian kirjasto oli maailmanlaajuisen tiedon keskus — tyyssija, johon kaikkien tunnettujen sivilisaatioiden viisaus koottiin ja jossa sitä jaettiin vapaasti.

Ja sitten se katosi.

Nyt rakennamme sen uudelleen — ja sinä olet tervetullut mukaan.

Aleksandrian kirjastossa olemme ottaneet tavoitteeksemme saattaa jokaisen kirjan jokaisen maapallon ihmisen saataville — ei vain painettuna, vaan kaikilla kielillä, kaikissa muodoissa ja jokaiselle lukijalle.

Näin teemme sen:

- **Ylelliset painetut laitokset todelliseen painatushintaan** - Tilaa mikä tahansa kirja laadukkaana pokkarina, tyylikkäänä kovakantisena painoksena tai upeana laatikkosettinä — ja maksa vain painamisesta aiheutuvat kulut. Ei katteita. Ei välikäsiä.
- **Rajaton pääsy merkittävimpiin teoksiin** - Nauti tuhansista ajattomista klassikoista — Platonista Shakespearen kautta Tolstoihin — kauniina, nykyaikaisina e-kirja- ja äänikirjaversioina. Lue ja kuuntele rajattomasti — kaikille lukijoille kaikkialla.
- **Nykyaikaisia käännöksiä kaikille kielille ja murteille** - Muokkaamme klassikoita uudelleen selkeälle ja helppotajuiselle kielelle — ja käännämme ne kaikkiin kuviteltavissa oleviin murteisiin. Jokaisella on oikeus ymmärtää ihmiskunnan suurimpia ajatuksia.

Kun vierailet **LibraryofAlexandria.com** , et ainoastaan pääse lukemaan kirjoja — liityt maailmanlaajuiseen liikkeeseen, joka palauttaa, säilyttää ja jakaa sivilisaation viisautta.

Liity mukaan jo tänään osoitteessa LibraryofAlexandria.com

Yhdessä varmistamme, ettei inhimillisen viisauden valo enää koskaan sammu.

Kiitollisin terveisin,

Aleksandrian modernin kirjaston tiimi

Vieraile:
www.libraryofalexandria.com
Tai skannaa alla oleva koodi:

Johdanto

Intiaaninaisen mies oli alun perin näytelmä, ja siitä tuli yksi aikansa kuuluisimmista lännentarinoista. Edwin Milton Roylen näytelmä englantilaisesta aristokraatista, joka jättää kotimaansa ja rakentaa uuden elämän Amerikan uudisraivaajaseudulla, sai ensi-iltansa Broadwaylla vuonna 1905 pääosassaan William Faversham. Cecil B. DeMillen vuoden 1914 elokuvaversiota kuvaillaan usein ensimmäiseksi Hollywoodissa kuvatuksi pitkäksi elokuvaksi, ja se auttoi nostamaan tuon uneliaan kalifornialaiskaupungin uuden elokuvateollisuuden kartalle.

DeMille palasi tarinaan vielä kahdesti, vuosina 1918 ja 1931. Kädessäsi oleva kirja on kuitenkin jotakin muuta kuin näytelmä: se on romaaniversio, jonka kirjoittivat näytelmän päätähden kanssa naimisissa ollut näyttelijä Julie Opp Faversham ja näytelmäkirjailija Royle itse.

Tämä tausta antaa romaanille omanlaistaan viehätystä. Se ei ala preerialta vaan Surreyn vihreiltä kukkuloilta, suuresta englantilaisesta kartanosta, ja se tutustuttaa lukijan kaikessa rauhassa sen asukkaisiin. Lännentarinan lukija odottaa alkavan pölyn ja hevosten keskeltä. Tämä tarina alkaa kynttilänvalosta, tammipaneeleista ja perheestä, joka pitää itseään suuressa arvossa.

Näytelmästä romaaniksi

Edwin Milton Royle oli yhdysvaltalainen näytelmäkirjailija ja näyttelijä, ja tämän tarinan näyttämöversio oli hänen tunnetuin teoksensa. Royle syntyi Missourissa vuonna 1862 ja varttui Salt Lake Cityssä Utahissa, minkä ansiosta hän tunsi Amerikan lännen omakohtaisesti. Hän opiskeli Princetonissa ja kirjoitti myöhemmin näytelmiä ja näytteli niissä. Myös hänen vaimonsa, näyttelijä Selena Fetter Royle, esiintyi hänen näytelmissään. Julie Opp Faversham syntyi New Yorkissa ja loi näyttelijänuran Englannissa ja Amerikassa. Hän oli New Yorkissa syntynyt

näyttelijä, jonka koulutus eleiden, puheen ja kohtausten rakentamisen taidossa sopi hyvin romaaniin, joka perustuu niin vahvasti näyttämölletuloihin ja sananvaihtoihin.

Hän meni naimisiin William Favershamin kanssa vuonna 1902, ja pariskunta työskenteli yhdessä teatterissa monien vuosien ajan. Näytelmä tarjosi hänen miehelleen yhden tämän uran merkittävimmistä rooleista. Romaani on omistettu hänen miehelleen William Favershamille, jonka roolisuoritus oli tehnyt näytelmästä menestyksen. Kirjan taustalla oli siis teatterin parissa työskentelevä perhe, ja se näkyy tekstissä. Kohtaukset rakentuvat näyttämölletulojen, poistumisten, katseiden ja jännitteisten hetkien ympärille. Henkilöhahmot piirretään nopeasti ja selkeästi, ja huone kuvataan niin kuin lavastaja voisi sen kuvata.

Näytelmää romaaniksi sovittavan kirjailijan on annettava lukijalle se, mitä yleisö aikoinaan näki ja kuuli. Tässä se tarkoittaa, että lukijalle näytetään, miltä talo näyttää, miten henkilöhahmo kantaa itsensä ja miten perhe puhuu vieraiden läsnä ollessa. Tuloksena on kirja, joka tuntuu näyttämölle pannut teokselta sanan parhaassa merkityksessä: elävältä, välittömältä ja helposti kuviteltavalta.

Myös aikakaudella on merkitystä. Tarina sijoittuu vuosiin, jolloin Britannian imperiumi ulottui Intiaan, jolloin fideikomissi saattoi varata suvun maatilat sen miespuoliselle perilliselle ja jolloin nuorempi sukulainen saattoi tuntea itsensä vieraaksi oman perheensä talossa. Nämä säännöt muovaavat kaikkea, mitä ensimmäisissä luvuissa tapahtuu. Kaasuvalon ja hevosvaunujen aikakausi muovasi myös tapoja. Nuoret kävivät vuokraviljelijöille järjestetyissä tanssiaisissa, matkustamiseen kuuluivat Paddingtonin kaltaiset rautatieasemat, ja rykmentti saattoi viedä pojan vuosiksi pois kotoa.

Kirjailijan aikalaislukijat tunsivat nämä tavat hyvin, joten kirja ei pysähdy selittämään niitä. Nykyajan lukijat saattavat huomata, että kirjan nimi ja osa sen kielenkäytöstä heijastavat oman aikakautensa asenteita Amerikan alkuperäiskansoja kohtaan, ja romaani onkin parasta kohdata oman aikansa tuotteena. Sen suosio niin näyttämöllä kuin valkokankaallakin

kertoo myös, miten syvästi 1900-luvun alun yleisöjä vetivät puoleensa tarinat Amerikan lännestä ja miehestä, joka aloittaa uuden elämän kaukana kotoaan.

Jim Wynnegate lähtee Englannista

Tarinan keskiössä on Jim Wynnegate, nuori mies, joka on kasvanut vanhemman serkkunsa Henryn varjossa. Henry on Kerhillin seitsemäs kreivi ja suvun suosikkipoika. Tarina alkaa Englannissa päivänä, jota Jim viettää viimeistä kertaa perheen kodissa valmistautuessaan lähtemään uuteen elämään ulkomaille. Pian tapahtumat siirtyvät keväiseen Lontooseen. Mitä mies on velkaa suvulle, joka ei ole koskaan oikein pitänyt häntä omanaan, ja millaiseksi hänestä tulee, kun hän pääsee pois sen katon alta?

Kirja etenee vaivattomasti, kuten aikansa hyvä viihderomaani. Luvut ovat lyhyitä, kaikkiaan 28, ja teksti on selkeää, lämminhenkistä ja tunteita nopeasti välittävää. Ensimmäisillä sivuilla vilisee nimiä ja arvonimiä – Lady Kerhill, sir Charles, Henry-kreivi – mutta henkilöitä on vähemmän kuin aluksi näyttää, ja tarina keskittyy muutamaan ihmiseen. Tunteellisuus on avointa ja häpeilemätöntä. Kirjailijat haluavat lukijan välittävän, ja tekevät siitä helppoa.

Uskollisuus ja kuuluminen

Kiinnitä huomiota nuoreen tyttöön, joka ilmestyy kirjan alkupuolella – lapseen, jolla on uskollinen sydän. Millainen osa hänellä on tarinassa, joka näyttää vievän kauas hänestä? Huomaa myös, miten Jimiä kuvaillaan: häneen luottavat kaikki koirasta korkea-arvoiseen upseeriin, mutta omassa perheessään hän on lähes näkymätön. Kantavatko tällaiset hiljaiset hyveet miestä pitkälle vai jättävätkö ne hänet alttiiksi? Jokainen luku on kyllin lyhyt luettavaksi yhdeltä istumalta, ja kirjan alussa on omistus William Favershamille, lyhyt osio nimeltä Koti ja sen jälkeen kaksikymmentäkahdeksan numeroitua lukua.

Tämä rakenne antaa tarinalle pienten vaiheiden rytmin, ja jokainen vaihe päättyy hetkeen, joka houkuttelee jatkamaan. Mitä arvoasteikkoon ja perintöön perustuva maailma tekee miehelle, jota on mitattava jollakin muulla? Vastaukset löytyvät siitä, miten pitkälle Jimin on matkattava saadakseen selville, kuka hän on.

Omistus

Omistettu
William Favershamille

Koti

Luku 1

Se oli Jimin viimeinen päivä kotona. Hän seisoi tuoksuvan puutarhan keskellä ja katseli, kuinka läntiset Surreyn kukkulat hehkuivat värikkäinä. Hän huokaisi, kääntyi pois ja käveli talolle.

”Missä Diana on?” hän huusi tullessaan puutarhasta sisään kirjaston ranskalaisen ikkunan kautta.

”Diana? No, toivon todella, että hän on ollut vuoteessa jo tunnin”, hänen tätinsä, rouva Elizabeth Kerhill, vastasi. ”Hän ja Mabel kävivät Batesin kanssa katsomassa koristeluja ja toivottivat sitten hyvää yötä. Et kai odottanut, että antaisin lasten valvoa tanssiaisiin asti?”

Mabel oli rouva Kerhillin tytär. Diana Marjoribanks oli kolmetoistavuotias tyttö, joka oli tullut hänen luokseen vierailulle.

”Pienokaiset raukat! He olivat koko päivän niin innoissaan ja seurasivat minua asekammioon, kun pakkasin. He halusivat minun taivuttelevan sinua antamaan heidän nähdä tanssiaiset ja vuokralaisten Henrylle tänä iltana järjestämän tervetulojuhlan.”

Rouva Kerhill kohotti kulmakarvojaan kysyvän hämmästyneenä Jimille ja kierteli hermostuneesti pukunsa pitsiä. Kärsimättömällä eleellä hän sivuutti aiheen. Hän oli pitkä, kulmikas nainen, jonka profiili muistutti pronssikolikon kuvaa. Hänessä oli jotakin kotkamaista, ja ystävät vertasivat häntä kuuluisaan Sarah Churchilliin, Marlborough’n ensimmäiseen herttuattareen.

Tänä iltana hänen kasvoillaan näkyi huolestuneiden ajatusten aiheuttama kireys, kun hän katseli suurta, veistettyä tammiovea, joka johti saliin. Jim tiesi, miten luja tätinsä saattoi olla, ja kun hänen sanoihinsa vastattiin vaikenemalla, hän pelkäsi, ettei asian esiin ottamisesta olisi mitään hyötyä. Mutta lasten kaihoisat kasvot lastentarhan teehetkellä, kun he olivat pyytäneet häntä kysymään, saisivatko he nähdä hauskanpidon, saivat hänet yrittämään vielä kerran.

”Tiedäthän, täti, sir Charles toi Din tänne Mabelin luo, jotta hän pääsisi näkemään juhlallisuudet ja samalla hyvästelemään minut. Voisit siis olla enkeli ja antaa Dianan tanssia kanssani kerran, heti tanssiaisten alussa. En näe pikku leikkitoveriani pitkään aikaan, tiedäthän.”

Ulkopuolelta kuuluva ääni kiinnitti lady Elizabethin huomion enemmän kuin Jimin anelu. Jim siirtyi ikkunasyvennykseen hänen luokseen ja laski varovasti kätensä hänen olalleen.

”Eversti sähkötti, että lähdemme Paddingtonista huomenna aamulla kello yhdeksän, ja Intia on kaukana, rakas täti.”

”Hölynpölyä”, lady Elizabeth vastasi nousten syvältä ikkunapenkiltä. ”Olet melkein kaksikymmentä, ja Diana on vasta vauva – eikö niin, Henry?” Hän katsoi ylös ja kääntyi kysyvästi nuoren miehen puoleen, joka oli juuri tullut kirjastoon melkoisella metelillä.

”Kuka on vauva? Diana? Äiti, hänhän on pikku noita, ja lupasin, että hän saa nähdä valaistuksen kymmeneltä. Sen jälkeen vanha Burrow voisi viedä hänet nukkumaan.”

Henry Wynnegate, Kerhillin seitsemäs kreivi, lysähti suurelle sohvalle takan lähellä. Tanssiaiset järjestettiin vuokralaisten kunniaksi, sillä he halusivat juhlia hänen paluutaan viisi vuotta kestäneen rykmenttipalveluksen jälkeen. Hän oli pitkä, roteva, kaksikymmen-seitsemänvuotias nuori sotilas, jolla oli Wynnegateille ominainen kuuluisa komea ulkonäkö, mutta levoton ilme melko syvällä sijaitsevissa silmissä ja suun ympärillä olevat raskaat juonteet pilasivat sen. Hän palvoi itseään, ja se näkyi hänen jokaisessa ilmeessään ja teossaan.

Jim Wynnegate, hänen serkkunsa ja edesmenneen kreivin nuoremman veljen poika, kääntyi ikkunasta Henryn tullessa sisään. Jim näytti ikäistään nuoremmalta, mutta hänen kasvoissaan näkyi selvästi suvun yhdennäköisyys. Hänen avara sydämensä loisti rehellisistä harmaista silmistä, jotka herättivät luottamusta kaikissa kulkukoirasta vanhempaan upseeriin. Hän oli Henryä pidempi ja hoikka kuin nuori taimi. Hento, herkkä suu sai vastapainokseen vahvan leuan.

Tammipaneloidussa huoneessa, joka oli iän myötä melkein mustunut, seisoi kolme suuren suvun viimeistä jälkeläistä kynttilöiden lepattavassa valossa raskaissa messinkisissä seinäkynttelikköissä. Kreivin veli Dick Wynnegate oli karannut köyhän everstin tyttären kanssa. Muutamaa vuotta myöhemmin hänet ammuttiin hänen palvellessaan Intiassa. Nuori vaimo ehti elää vain niin kauan, että sai tuotua heidän pienen poikansa Jimin kotiin ja jätettyä tämän miehensä veljen huostaan. Wynnegateien omaisuus oli jo tuolloin alkanut huveta, mutta vanha kreivi oli ottanut pojan sydämelleen. Kuollessaan hän uskoi Jimin vaimonsa huolehdittavaksi, jotta poika voisi jakaa heidän omaisuutensa heidän poikansa Henryn kanssa. Hänen viimeiset sanansa olivat: ”Ole hyvä köyhän Dickin pojalle.” Tilukset oli määrätty pysymään suvussa, joten hän ei voinut järjestää Jimille mitään. Mutta Kerhillin kreivitär oli omalla kylmän oikeudenmukaisella tavallaan yrittänyt tehdä Dickin pojan onnelliseksi.

Jim muisti syvällä sydämessään seuraavat vuodet: vanhemman pojan itsekkään määräilyvallan ja tätinsä sokean omistautumisen pojalleen, perilliselle, jonka oli määrä pitää yllä Kerhillin talon kultaista loistoa. Kerhillin kreivittären anglosaksisessa palvonnassa suvun miespuolista perillistä kohtaan kaikki vanhat perinteet ja uskomukset saivat oikeutuksensa. Hänen poikansa – perheen pääksi tarkoitettu miespuolinen lapsi – oli hänelle kaikki kaikessa. Vähän ennen isänsä kuolemaa syntynyt pieni, kukan lailla hento tyttö oppi pian turvautumaan serkku Jimiin saadakseen lohtua, kun hänen veljensä murskasi huolimattomasti hänen pienet ilonsa ja juonitteli sekä taisteli itsekkäästi saadakseen tahtonsa läpi.

Henryn sanojen kuultuaan Kerhillin kreivitär lähti kohti häntä. Jim seurasi häntä vaistomaisesti katseellaan.

”Tietenkin, jos haluat hakea Dianan, olen iloinen”, Kerhillin kreivitär sanoi.

Henry nojautui rennosti taaksepäin tuolissaan. ”No, jos unohdan, Jim voi muistuttaa minua – eikö niin, Jim?”

Kerhillin kreivittären kasvot vakavoituivat, kun hän kumartui Henryn tuolin ylle ja tarkasteli tämän punoittavia kasvoja. Hän näki vahvistuksen pelolle, joka oli vaivannut häntä viimeiset puoli tuntia.

”Voi Henry, olet rikkonut lupauksesi”, hän kuiskasi.

Ainoa vastaus oli uhmakas haaste Henryn tummissa silmissä, kun hän kärsimättömästi liikehti tuolissaan. Sitten hän nousi pidätellyn kaunan puuskassa. ”Älä nalkuta, äiti.”

Hän horjahteli hieman kulkiessaan avoimen ikkunan luo. Kun Jim kääntyi häntä kohti, hän tuuppasi Jimin äreästi syrjään.

”Äläkä saarnaa minulle”, hän mutisi suunnatessaan puutarhaan.

Jim tarttui nopeasti hänen olkapäähänsä. ”Kokoa itsesi, Henry. Kello on kahdeksan, ja väki kokoontuu puistoon.”

Henry vastasi murisemalla ja katosi puiden varjoihin.

Leveä ikkuna avautui suoraan vanhanaikaiseen puutarhaan, joka johti kauempana levittäytyvään suureen puistoon. Heinäkuun lopun hämärä kylpi puutarhan ja puiston kummallisessa, yliluonnollisessa valossa ja sai hitaasti huojuvat marjakuuset näyttämään aaveilta. Ruusupensaiden tuoksu, myöhään yöhön kumppaniaan kutsuva satakieli ja vanhan kartanon edustalla vartioiva aavemainen aurinkokello loivat sopivan miljöön Maudsley Towersille.

Puiston takana matalalla kukkulalla Jim näki kuuluisan normannilaiskirkon rauniot. Puutarhan perällä, oikealla, oli Keijujen kulma. Kerrottiin, että peltojen keijut nukkuivat niiden puiden katveessa ja kuuntelivat lapsia, jotka uskaltautuivat käymään siellä hämärän aikaan, ja toteuttivat heidän toiveensa. Jimin ajatukset askartelivat tänä iltana menneissä; kaikki vanhat muistot tuntuivat vetävän hänen sydämensä kieliä.

Hän oli kantanut Diana Marjoribanksin sinne tämän ensimmäisellä vierailulla Towersissa. Diana oli kuusivuotias ja Jim kaksitoista. Tyttö takertui häneen ja painoi päänsä hänen olkapäätään vasten, pieni ruumis pelosta jäykkänä, kun he kulkivat pimeään puuryhmään. Jim kuuli yhä hänen rukouksensa.

”Rakas keiju, tee Henrystä kiltimpi köyhää Jimiä, köyhää Mabelia ja köyhää minua kohtaan!”

Henry oli jo silloinkin ollut Towersin pikkuvaltias.

Ja silti tänä iltana, aivan kuten ennenkin, Henryn toive oli hänen äitinsä laki. Heti kun Henry pyysi ohimennen, tämä suostui siihen, että Diana saisi tulla hänen luokseen, vaikka Henry luultavasti unohtaisi lastentarhassa odottavan ikävöivän tytön – unohtaisi lupauksensa tehdä tämä onnelliseksi, kuten oli niin usein unohtanut jo poikana.

Jim havahtui ajatuksistaan. Kääntyessään Lady Elizabethin puoleen hän näki vilaukselta tämän ilman naamiota: äidin karvas pettymys näkyi jokaisessa hänen ylpeiden kasvojensa juonteessa. Jim astui hänen luokseen, mutta ajotielle kääntyvien vaunujen pyörät ilmoittivat ensimmäisten vieraiden saapumisesta. Ennen kuin Jim ehti puhua, ovet avattiin tulijoille.

Lady Elizabeth loi Jimiin anovan katseen. Se tuntui sanovan: ”Auta Henryä ja minua!”

Vanhan talon oikeanpuoleisen siiven yläkerrassa pitkä ja hento lapsi kyyristeli lastenkamarin ikkunan vieressä. Hän oli hiipinyt pois kehdostaan, kietoutunut peitteeseen ja odotti takertuen uskoon, että Henry tulisi hakemaan hänet. Jim oli sanonut yrittävänsä, mutta Henry oli luvannut. Diana oli jo tarpeeksi vanha tietääkseen, että Henry sai aina tahtonsa läpi. Hän painoi pieniä kasvojaan yhä lähemmäs ikkunaa, kuunteli musiikin voimistumista ja katseli vieraiden virtaa puistoon. Vaunuja saapui yksi toisensa jälkeen, jokaisessa joukko hienosti pukeutunutta väkeä, kunnes hän kuvitteli koko kreivikunnan kokoontuneen alas. Kiipeilevien ruusujen lomasta hän näki kirjastoon, joka työntyi esiin terävässä kulmassa melkein suoraan vastapäätä lastenkamarin ikkunaa. Hän ei kuitenkaan nähnyt vilaustakaan Jimistä tai Henrystä.

Tähdet alkoivat ilmestyä ja tuikkia ikkunasyvennyksessä istuvalle pienelle hahmolle. Vähitellen koko talo hiljeni. Kaikki, palvelusväki mukaan lukien, olivat liittyneet puiston juhlintaan.

Musiikki kajahti yhä kovempana. Tuliset valosuihkut kohosivat taivaalle ja leimahtelivat siellä. Ilma kylmeni. Diana

kietoi peitteen tiukemmin ympärilleen ja painoi pientä koiranpentua lähemmäs itseään. Se asettui lämpimästi hänen syliinsä ja nukahti. Viereisessä huoneessa Lady Kerhillin pieni tytär Mabel nukkui sikeästi.

”Tämä on Jimin viimeinen ilta. Minun täytyy sanoa hänelle hyvästit”, lapsi kuiskasi sylissään olevalle pehmeälle valkoiselle nyytille. ”Minun täytyy pysyä hereillä ja sanoa hyvästit.”

Musiikki vaimeni, taivas tummeni ja hänen silmäluomensa painuivat yhä raskaammin. Hitaasti, huokaisten, lapsi liukui lattialle ja laski ruskean päänsä pehmustetulle ikkunapenkille. Diana nukkui.

Puistossa tilalliset huusivat äänensä käheiksi, sillä he malttamattomina odottivat tapaavansa nuoren isäntänsä. Häikäisevän valonäytöksen jälkeen pidettiin tervetuliaispuhe. Lady Elizabeth ja Sir Charles Marjoribanks johtivat juhlaa.

Diana ja hänen isänsä asuivat naapuritilalla, ja Sir Charles oli tullut sinä iltana juhlimaan vanhan ystävänsä pojan paluuta. Sir Charles oli hento, lempeä ja miellyttävä käytökseltään. Terveydeltään hyvin hauras mies eli enimmäkseen eristäytynyttä elämää eikä ollut vaimonsa Dianan syntymän yhteydessä tapahtuneen kuoleman jälkeen juuri lainkaan seurustellut. Dianan lapsuus oli ollut lähes yhtä yksinäinen kuin Jimin lapsuus tätinsä kodissa. Sinä iltana Sir Charles oli iloinen nähdessään Wynnegaten suvun saavan osakseen kunnioitusta. Hän ei juuri huomannut mitään poikkeuksellista Henryn uhkarohkeassa käytöksessä ja villissä menossa; vain Jim ja Lady Elizabeth olivat huolissaan. Jim ei päästänyt Henryä hetkeksikään silmistään. Taktisesti ja huomaavaisesti hän peitteli Henryn jokaista erehdystä ja vei illan arvokkaasti ja rauhallisesti onnistuneeseen päätökseen. Vasta kun hän seisoi sivummalla ja katseli Henryn vastaanottavan kreivikunnan ja tilallisten kunnianosoituksia, hänen asemansa katkeruus painui hänen mieleensä. Henry ei muistanut kertaakaan lupaustaan, jonka oli antanut häntä odottavalle lapselle. Jim muisti, mutta tätinsä anova katse ja Henryn synkkä uhmakkuus pitivät hänet serkkunsa rinnalla.

Viimeisen tanssin viimeiset sävelet hiipuivat, ja juhlat lähestyivät loistokasta päätöstään. Idässä taivaanrannan ylle alkoi piirtyä kalpea valojuova. Sir Charles oli mennyt huoneeseensa puoli tuntia aiemmin. Pitkän huolentäyteisen illan ja myöhäisten juhlallisuuksien uuvuttama lady Kerhill unohti, että Jim lähtisi varhain aamulla eikä hän näkisi tätä enää. Hän oli vetäytynyt omaan huoneeseensa. Suuressa salissa väsyneet ja kiihtyneet vierasjoukot toivottelivat toisilleen hyvää yötä.

”Tämä on hyvästijättö Jimille”, huudahti Dianan serkku, sir John Applegate, kun viimeinen vaunu ajoi pois.

Jimin kasvoilla käväisi puoliksi huvittunut hymy. Sitten joku muisti, että hän oli lähdössä Englannista. Kun hän kääntyi ovelta, hän kohtasi serkkunsa herkeämättömän katseen, ja kaikki pinnan alla kytenyt kapinahenki purkautui. Henry Kerhill oli niin selvin päin, että tiesi Jimin valvoneen häntä koko yön ja suojelleen häntä häpeältä. Henry nojasi korkeaan takanreunukseen ja tunsi katkeran totuuden: nuori poika oli osoittautunut mieheksi, jolla oli todellista luonnetta. Se kalvoi kuin happo hänen kuumeista mieltään. Hän työnsi kätensä syvälle taskuihinsa ja horjahti sitten kootessaan itsensä. Sanaakaan sanomatta hän kääntyi, käveli kierreportaille ja nousi niitä hitaasti tammenkaiteesta kiinni pitäen. Tasanteella paiskautui kiinni raskas ovi, ja Jim tiesi jääneensä yksin.

Siihen se siis päättyi. Kirkontornin kello muistutti häntä siitä, että kello oli neljä ja hänen oli lähdettävä kuudelta. Hänen matkatavaransa oli lähetetty edeltä edellisenä päivänä. Hän pukeutui nopeasti häiritsemättä väsyneitä palvelijoita, ja puolen tunnin kuluttua hän oli valmis kävelemään asemalle. Kun hän laskeutui leveitä portaita, joiden seinillä riippui muotokuvia Wynnegaten suvun esi-isistä, tasanteelta lähtevästä käytävästä kuuluva hiljainen ääni kiinnitti hänen huomionsa. Ennen kuin hän ehti kääntyä, matala ääni kutsui:

”Jim – Jim!”

Se oli Diana. Hämärästi valaistussa käytävässä seisova tyttö oli lumoava näky. Hiukset jakauksella ja valuen pois matalalta otsalta, kehystäen soikeita kasvoja ja kaukana toisistaan olevia

sinimustia silmiä, hän näytti Rossettin ”Marian ilmestyksen” lapsi-Madonnalta. Huopa oli kiedottu tiukasti hänen ympärilleen, ja koiranpentu oli yhä piilossa sen alla.

”Se olen minä, Di, Jim”, hän kuiskasi ja kiirehti tämän luo. ”Odotin sinua ja odotin – tiesin, että olet lähdössä, ja halusin hyvästellä sinut. Burrow lupasi päästää minut tapaamaan sinua, mutta hän nukkuu sikeästi, samoin Mabel. Yritin herättää heidät, mutta en onnistunut.” Pieni hahmo painautui hänen syliinsä.

Jimin sydän oli pakahtua, kun hän katsoi hentoista lasta varhaisen aamunkoiton valossa. Levottoman yön varjot näkyivät tämän hienopiirteisillä kasvoilla. Hän vei tytön ikkunasyvennykseen, kietoi raskaat verhot heidän ympärilleen ja piti tätä lähellään.

”Sano jotain”, tytön suloinen ääni maanitteli. ”Minulla tulee sinua kamala ikävä, ja odotan, että palaat. Sinähän palaat, ethän?”

Jim vastasi vain painamalla pienen pään lähelle sydäntään. Koko suuressa talossa juuri hän oli ainoa, joka oli välittänyt tarpeeksi hyvästelläkseen hänet – toivottaakseen hänelle lapsenomaisella tavallaan hyvää matkaa.

”Katso”, Diana jatkoi ja avasi kätensä. ”Tässä on sinulle jotain mukaan, ettet enää tuntisi oloasi yksinäiseksi.” Hän kohotti pehmeän turkkimyttyä, jonka silmät räpsähtelivät ja vaaleanpunainen nenänpää pilkisti esiin.

”Di, rakas Di”, Jim kuiskasi ja silitti tämän pörröisiä hiuksia.

Tytön suuret silmät tutkivat Jimin kasvoja vakavina varmistaakseen, että tämä todella hyväksyi hänen lahjansa.

Kirkonkello kumahti viidesti. Jim nousi kiireesti ja sujautti koiran takkinsa taskuun.

”Hyvästi, Di, ja Jumala sinua siunatkoon!”

Tyttö tarrautui häneen ääneti, kädet tiukasti hänen kaulansa ympärillä, pitkäksi aikaa. Sitten tytön kasvot värähtivät, ja hän vaipui ikkunanpenkin tyynyjen keskelle itkunpuuskassa. Jim epäröi hetken, silitti sitten vielä kerran rakasta päätä, kiirehti oviaukolle ja astui ulos maantielle. Nummen yläreunassa olevan mutkan luota hän näki vielä kerran suuren talon. Suuren salin

ikkunasta erottui juuri ja juuri valkoinen hahmo yhä tyynyjen keskelle käpertyneenä.

Kaikki tunteet, joita hän oli viime päivinä pidätellyt, purkautuivat. Jim heittäytyi huudahtaen kostealle maalle, ja rajut nyyhkytykset vavisuttivat hänen ruumistaan. Kaikki oli ollut hänen omaansa – koti, kotimaa – ja hän jätti ne ilman ystävää, ilman rakastavaa kättä tai kannustavaa ääntä.

Yhtäkkiä kostea nenä tökkäsi hänen kättään, ja pehmeä kieli alkoi nuolla hänen kasvojaan kuin myötätuntoa osoittaen. Pieni koiranpentu oli pudonnut hänen taskustaan ja kiivennyt hänen olalleen. Hän nousi ja poimi pörröisen pienen mytyn syliinsä; sen pyöreässä, pehmeässä muodossa oli jotain, mikä sai hänet nauramaan.

”No, olen siis löytänyt ystävän, vai mitä? Tätäkö yrität minulle sanoa?”

Koira vingahti hiljaa vastaukseksi ja alkoi nuolla hänen kättään. Koira sylissään Jim jatkoi matkaa, ja kaikki hänessä oleva poikamaisuus syttyi vastaamaan uuden päivän lupaukseen. Yhtäkkiä hän pysähtyi aseman laiturin lähellä ja silitti hellästi pehmeää turkkia. Sitten hän kuiskasi:

”Minä kutsun sinua Diksi.”

Jatka lukemista: Intiaaninaisen mies

Tämä on teoksen Intiaaninaisen mies ilmainen näyte Library of Alexandriasta.

Lue ja kuuntele koko kirja ja yli 200 000 muuta 90 päivää ilmaiseksi:

https://libraryofalexandria.com/fi/products/the-squaw-man